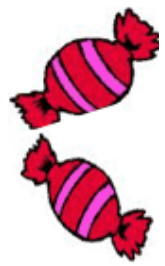

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

נא לא לקרוא בזמן התפילה וקריאת התורה

מוצש"ק	הד"נ	
17:14	15:59	ירושלים
17:16	16:03	חיפה
17:10	16:00	חיטפין
17:15	16:14	תל אביב
17:15	16:05	חברון

שבת קדש פְּרַשְׁת וַיֵּצֵא | ז' פסלו התשע"ב | גליון מספר 5 | שנה ראשונה

יור"ל ע"י בית המדרש "אור שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון תובב"א

חכמי ישראל

נקדה אלוטלפיה

אברהם המלאך

מגדולי רבני החסידות (1741 - 1776)

נולד בשנת תק"א (1741) לאביו הגדול רבי דב בן

הפגיד-ממזריטש. כבר מימי שחרותו הראה נטיה חזקה

לתורת-הסוד, והרבה להתענג בלמודי הקבלה. כחבר

לו בחר לו אביו את הלקמן הצעיר והחרף רבי שניאור

זלמן מלאדי, ולמדו יחד גפ"ת. לעמת זה למד רבי

אברהם את רבי שניאור זלמן מלאדי את תורת הקבלה.

הם חלקו ביניהם את היום: חציו לנגלה וחציו לנסתר.

גם את למודי הנגלה תפס רבי אברהם בדרך הנסתר,

וכאשר ספר זאת רבי שניאור זלמן מלאדי למגיד אמר

אליו: "הנח לבני, למד אתה עמו כפי הבנתך והוא יפרש

את הלמוד בהבנתו. אתה תראהו את הלבוש החיצוני

של התלמוד והוא יראה לך את התוך, הפנימי שבו".

עוד מימי צעירותו נקט רבי אברהם בדרך הענוים

והסיגופים, נהג בפרישות קיצונית ובחומרות יתירות,

והתבדל מעל החברה, החיים וצרכיהם. בדרך זו דבק

במשך כל שנות חייו הקצרים. עם פטירת אביו המגיד

בשנת תקל"ג לא היה רבי אברהם מסוג לרשת את

מקומו בהנהגת התנועה החסידית, על אף ההערצה

הגדולה אליו מאת כל צדיקי הדור. הוא התישב

בפאסטוב הקרובה לקייב וחי שם בבדידות מבלי לראות

פני איש.

פעבר זמן קצר נפטר בי"ב בתשרי תקל"ז (1776), בהיותו

רק בן שלשים ושש. השאיר שני בנים: הבכור רבי

ישראל חיים מלודמיר חתנו של רבי שלמה מקרלין

(ובזוג שני חתן רבי גדליה מלינץ), והצעיר רבי שלום

שכנא, אביו של רבי ישראל, אבי שושלת רוז'ין

המפארת. דברי תורתו נדפסו בספרו "חמד לאברהם".

שבת שלום ילדים וקהלים.

שני חברי אלעד ודוד שלומדים אתי בפתח, הם חברים מקסימים ומיחדים כל פנ, שאי אפשר בלעדיהם. אך מה שקרה היום הפתיע את כלם. כשחזרנו מבית הספר, מצא אלעד באחד מפחי האשפה מכלי רסוס צבעוניים, ומיד קרא לכלם ואמר: בואו ונרסס על תחנת האוטובוס, מה דעתכם? מספר חברים קפצו על המציאה ולקחו מכלי רסוס ונעמדו מול התחנה, אני לא רציתי להצטרף אליהם, כי חשבתי שזה אסור לפגע ברכוש הזולת, אך לא ידעתי איך לעצור אותם. שאלתי, ומה יקרה אם נתפס? אלעד הביט מסביב וענה: אף אחד לא רואה אותנו, אתה רואה? אנחנו לבד. בוא ואל תפחד, אל תהיה שונה מכלם. באמת, היה לי מאד קשה לסרב, כי הם החברים הטובים שלי, אבל ידעתי שזה אסור, ושמדתי בצד. השניים פתחו את מכלי הצבע ורצו להתחיל ברסוס, אך פתאום שמענו קול: רואים, רואים. השניים זרקו את המכלים לאשפה והחלו לרוץ ולברח מהמקום. לאחר כמה דקות של ריצה פלנו עצרנו, והבטנו לאחור, ולא ראינו אף אחד. מי זה היה שאל אלעד? ראייתם מישהו? לא, ענינו. לא הספקנו לברר, וחיים מפתח ז' עמד לידנו ואמר: אני קראתי רואים רואים. מדוע שאל אלעד, הרי באמת לא היה שם אף אחד, ואסור לשקר? חיים חייך וענה: בפרשת השבוע יעקב אבינו חולם חלום, בו הוא רואה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וכשהוא מתעורר הוא אומר לקב"ה, שאם הוא היה יודע שהמקום שבו הוא ישן הוא מקום קדוש, הוא לא היה ישן שם. ואיך זה קשור למה שרצייתם לעשות? אתם יודעים שאדם מתנהג אחרת כשהוא יודע שרואים אותו ומסתכלים עליו נכון? ואם הוא חושב שלא רואים אותו הוא מתנהג אחרת? אז זה לא נכון!! הקב"ה אוהב אותנו ומביט ורואה אותנו כל הזמן. נכון שבתחנה לא ראה אתכם איש, אבל הקב"ה צפה בכם ורצה שתנצחו את יצר הרע, וכשהבנתי שאתם עומדים להכשיל, הזכרתי לכם שיש מי שרואה אותנו כל הזמן, ואנחנו צריכים להתנהג כפי שצריך ולא לטעות ולחשב שלא רואים אותנו. השלשה הנהנו בראשם להספקה, והדו לחיים על השעור החשוב שנתן להם. ומה אתם אומרים אהובים שלי? חיים צודק?

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
הי"ד

בְּשֵׁלֵי הַפָּרֶשֶׁה

וַיִּתֵּן לִי לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ (כח, כ).
אֵיךְ יִתְכַּן שְׂעֵקֵב בְּשִׁנְתוֹ הַשְּׂבָעִים וְשִׁבְעָה מִבְּקֵשׁ מֵאֵת הַקֶּבֶ"ה
בְּסֶךְ הַכֹּל "לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ". אֲלֵא, יַעֲקֹב אֲבִינוּ הִגִּיעַ אֶזְרוֹ
לְדַרְגָּתוֹ הָעֲלִיוֹנָה בְּהַכִּירוֹ עַל עֲצָמוֹ שְׂאִין לוֹ שׁוּם זְכוּת, לְכֹן בִּקֵּשׁ
כְּעֵנִי בְּפִתַח: אֲמַנָּם אֵינִי רְאוּי לְשׁוּם דְּבָר אֶךְ תָּן לִי מֵאוֹצֵר מִתַּנְת
חֲנֹם לְפָחוֹת לֶחֶם לֶאֱכֹל וּבִגְדֵי לְלִבָּשׁ, אֵת הַמִּינִימוּם הַדְּרוּשׁ
לְחַיּוֹת בְּעוֹלָם.

הַחִיָּזָה בְּפָרֶשֶׁה

- א. מֵהֵיכָן הִיא לִיעֲקֹב עֲבָדִים וְשִׁפְחוֹת?
- ב. מֵה הַפְּרוּשׁ "מוֹנִים"?
- ג. מֵאִיזָה שֶׁבֵט הִיוּ בְּעֵז וּבֵית דִּינּוֹ?
- ד. מֵהֵיכָן הֵבִיא רְאוּבוֹן אֵת הַדּוּדָאִים?

סוּר לְשִׁלְחוֹן הַשָּׁבֶת

מֵה הָאָמֶת

סֹפֵר רַבִּי שְׁלוֹם שְׁבַדְרוֹן זְצוּק"ל: בְּהִיוֹתִי בַּחוּר צְעִיר לִימִים, נִדְּבַרְתִּי עִם יְדִידִי וְרַעִי רַבִּי אֲבֶרְהָם רוּט זצ"ל, כִּי הִיוֹת וּבַחֲבֵרַת
"תְּנוּבָה" מִחֲלָלִים אֵת הַשָּׁבֶת, הֲרֵי שְׂאֵם אָנוּ אוֹכְלִים מִתּוֹצֵרֶתָהּ - נִמְצִינּוּ מִסִּיעִים לְמַחֲלָלֵי שָׁבֶת, וְעַל כֵּן הַחֲלָטְנוּ שְׁנַחְמִיר
עַל עֲצָמֵנוּ וּמִכָּאֵן וְלִהְבֵּא נִתְנַזֵּר מִתּוֹצֵרֶת זוֹ. כֵּן, אִפּוּא, קִבְּלָנוּ עַל עֲצָמֵנוּ, אֲבָל כִּבְרָ בְּאוֹתוֹ עָרַב, כְּשִׁחֲזַרְתִּי מֵהִישִׁיבָה לְבֵיתִי,
מִצֵּאתִי אֵת עֲצָמֵי עוֹמֵד בְּמִבְחָן לֹא קָל בְּעֵינָיו זֶה. הִיא זֶה כְּשֵׂאֵמִי ע"ה הַכִּינָה לִי אַרוּחַת עָרַב כְּמוֹ בְּכָל לַיְלָה, אֲלֵא שְׁתַּמִּיד
רַגִּיל הִיִּיתִי לְהַסְתַּפֵּק בְּלֶחֶם וּבְכּוֹס קֶפֶה, וְזֹאת מִחֲמַת הָעֲנִיּוֹת הַגְּדוֹלָה שֶׁשָּׂרַחָה אֶזְרוֹ, וְדוּקָא בְּאוֹתוֹ לַיְלָה אֵינִי רוֹאֶה שְׁעַל
הַשְּׁלָחוֹן יֵשׁ גַּם חֲצִי כּוֹס לְכֹן מִתּוֹצֵרֶת "תְּנוּבָה", וּבְאוֹתָם יָמִים בִּירוּשָׁלַיִם - אַרוּחַת עָרַב כְּזוֹ נִחְשָׁבָה מִמֶּשׁ לְיוֹם טוֹב. אֲבָל
מִיָּד מְרַתִּי אוֹמֵר: לֹא אֲשַׁתֶּה אֵת הַלֶּבֶן, שֶׁהֲרִי רַק לִפְנֵי מִסְפָּר שְׁעוֹת קִבְּלָנוּ עַל עֲצָמֵנוּ שֶׁלֹּא נֵאֱכַל מִתּוֹצֵרֶת חֲבֵרָה זוֹ!
כִּרְם, הַיֵּצֵר הִרַע גַּם הוּא לֹא שׁוֹקֵט עַל שְׁמֵרָיו וְהוּא לוֹחֵשׁ לִי: אֵיךְ יִתְכַּן שֶׁלֹּא תִשְׁתַּה אֵת הַלֶּבֶן, הֲרֵי אֲמַנָּ מוֹרְתֵךְ הַכִּינָה לְךָ
אוֹתוֹ וּמִדְּבַר בְּמִצְוֹת כְּבוֹד אִם, וְאִיזָה מְקוֹם יֵשׁ לְחוֹמֶרָה כְּגוֹד כְּבוֹד אִם?
דְּבָרִים שֶׁל טַעַם - אֲמַרְתִּי לְעֲצָמֵי, יֵשׁ צֶדֶק בְּטַעֲנָה, וּכְבֹר הוֹשְׁטֵתִי יָדִי לְקַחַת אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי, אֲבָל מִיָּד חֲזַרְתִּי לְדַעַה
הַרְאוּשׁוֹנָה: הֲלֹא קִבְּלַתִּי עַל עֲצָמֵי לֹא לֶאֱכֹל מִתּוֹצֵרֶת "תְּנוּבָה". מִיָּד הִנְחֵתִי אֵת הַכֶּפֶית בְּהַחֲלָטָה נְחוּשָׁה: בְּשׁוּם אִפּוֹן אֵינִי לֹא
מִכְנִיס זֹאת לִפִּי! מִתְחַכֵּם לוֹ הַיֵּצֵר הִרַע עָלַי וּמוֹפִיעַ בְּטַעֲנָה רַגְשִׁית יוֹתֵר: הֲרֵי אֲמַנָּ אֲלִמְנָה, וְאֵיךְ יִמְלָאֵךְ לִבְךָ לְצַעַר
אֲלִמְנָה? וְאֵז אֵינִי שׁוֹב לוֹקֵחַ אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי, אֲלֵא שְׂשׁוּב אֵינִי נִרְתַע: הֲלֹא קִבְּלַתִּי עַל עֲצָמֵי שֶׁלֹּא אֲקַרֵּב אֵת הַלֶּבֶן לִפִּי,
וְאִסוּר לְסַגֵּת מִקִּבְּלָהּ מִחֲלָטָה כְּזֹאת. וְשׁוֹב חֲזַר כֹּל הָעֵינָיו עַל עֲצָמוֹ, כְּשֶׁהַיֵּצֵר הִרַע שׁוֹלֵף טַעֲנָה יוֹתֵר מִשְׁכַּנְעַת: אֵיךְ תּוֹכֵל
שֶׁלֹּא לְשַׁתּוֹת אֵת הַלֶּבֶן, הֲרֵי לֹא יִהְיֶה לְךָ כֶּחַ לְלַמֵּד! שׁוֹב נִטְלַתִּי אֵת הַכֶּפֶית לְיָדִי וְשׁוֹב הִתְעוֹרֵר הַיֵּצֵר הַטוֹב לְהַכִּיחֵנִי: זְכוּר,
קִבְּלַתִּי עַל עֲצָמֵי! בְּסוּפוֹ שֶׁל דְּבַר הַשְּׂאֵרֵתִי אֵת הַלֶּבֶן וְשִׁכַּבְתִּי לִישׁוֹן. לְמַחֲרָת כְּשֶׁפָּנַשְׁתִּי אֵת רַבִּי אֲבֶרְהָם רוּט וְסִפַּרְתִּי לוֹ אֵת
כֹּל הַסִּפּוּר, סִימַתִּי בְּאֲמָרֵי לוֹ: אִם תִּשְׁאֵל אוֹתִי מִנֵּן יְדַעְתִּי שְׂאֵלוֹ טַעֲנוֹת הַיֵּצֵר הִרַע, שֶׁהֲרֵי הִיוּ לוֹ בְּאֲמַת טַעֲנוֹת צוֹדְקוֹת
וְאֲמַתִּיּוֹת לְגַבִּי זֶה שְׂאֵנִי כֹן צָרִיךְ לֶאֱכֹל? הַהוֹכַחָה הַטוֹבָה בְּיוֹתֵר בְּשִׁבְלֵי הַיְתָה, שֶׁבְּבִקְרָ אֲמִי לֹא אֲמַרְהָ לִי אֲפִלּוּ מִלָּה אַחַת
עַל כֵּן שֶׁהַשְּׂאֵרֵתִי אֵת הַלֶּבֶן וּבְכָלֵל לֹא נִעְלָבָה. מִכָּאֵן רְאוּיָה שֶׁהַכֹּל הִיא מַעֲשֵׂה הַיֵּצֵר וְכֹל הַטַּעֲנוֹת לֹא הִיוּ נְכוֹנוֹת, שֶׁהֲרֵי כֵּן,
דַּרְכּוֹ שֶׁל הַיֵּצֵר.